

Emil CARANICA,

LĂUTARII DIN SĂVENI

Precuvântare: „*Bea, Barbule lăutar, stăpânul meu, căci Dumnezeu te-a făcut artist și tu ești mai mare decât mine!*” Franz Liszt către Barbu Lăutaru

„Folclorul românesc, nu numai că e sublim, dar te face să înțelegi totul. E mai savant decât toată muzica așa zisă savantă, și asta într-un fel cu totul inconștient, e mai melodic decât orice melodie, dar asta fără asta fără să vrea, e duios, ironic, vesel, grav”.

„*Țăranul român poartă muzica în el!*”

George Enescu

1. Introducere: Lăutarii, muzica lăutărească

Despre lăutari și frumoasa lor muzică s-au scris de-a lungul timpului mii de pagini. Muzicologii și compozitorii români au scris tomuri întregi despre acest meșteșug al cântului, despre marii noștri lăutari, despre creațiile lor.

Este destul să amintim doar numele mari ale lui George Enescu și Viorel Cosma.

La Botoșani a scris frumos și cuprinzător despre lăutarii locului profesorul Dumitru Lavric. Se spune cu adevărat că nu există nuntă fără lăutari. Ași merge mai departe, afirmând că nu există viață trăită sublim fără muzică lăutărească: nunți, cununii, botezuri, cătănie, aniversări și chiar înmormântări fără lăutari. Practic muzica lăutărească a însoțit trecerea prin viață și prin lume a oamenilor de pe aceste meleaguri românești din cele mai vechi timpuri până în zilele noastre.

Există dovezi certe încă din vremea dacilor și chiar mai de mult că lăutarii și muzica lor,

i-au însoțit pe oameni din leagăn până la mormânt, atât pe timp de pace cât și în vremuri de restriște, de război.

Cuvântul „lăutari” vine de la instrumentul caracteristic breslei lăutarilor, *lăuta* sau *alăuta*.

Astfel în anul 1630, Paul Strassburg, un trimis al regelui Suediei La Constantinopol în trecere prin țara noastră consemnează: „Lângă voievod, *alăutarii* și corul de muzicanți cântau în limba *valahă* cântece naționale ale țării, ale patriei lor din tot gâtlejul”.

În anul 1723, la Craiova apare cea mai veche breaslă lăutărească consemnată cu un vătaf în fruntea ei. Această breaslă lăutărească avea stabilit norme clare de organizare. Se află și numele vătafului: Constantin Lăutarul.

La anul 1785 se înființează o breaslă a lăutarilor la Iași, pentru ca mai apoi în 1795 se înființează o breaslă lăutărească la Huși cu aprobarea domnitorului, mitropolitului, și episcopului de Huși. Instrumentele breslei erau lăuta, naiul, fluierul precum și pseudo-instrumentele frunza, solzul de pește, toaca, talanga, clopotul, buciul din lemn de cireș, cornul de vacă etc. Iată cum lăutarii se foloseau de o

gamă largă de instrumente clasice ca și altele mai puțin ortodoxe pe care le stăpâneau cu măiestrie și din care scoteau bucăți muzicale emoționante, Firește că în funcție de locuri, puteau apărea și alte instrumente muzicale. Repertoriul ere și el diversificat, predominant cel local românesc cu specificul zonei folclorice, dar și un repertoriu mai larg cu melodii, cântece cu influență orientală, turcească, grecească etc, cerute la diversele petreceri populare, boierești, de curte etc. Lăutarii erau artiști populari dotați nativ pentru „meseria asta”. Ei cântau din tată în fiu, preluând tehnica și repertoriul pe care-l îmbogățeau, transmițându-l mai departe urmașilor. Aveau un bun auz muzical, unii dintre ei având chiar „auz absolut”, putând să reproducă fidel orice bucată muzicală oricât de grea ar fi fost. Erau „urechiști”, desăvârșiți. Munceau enorm, repetând zi de zi, ore întregi repertoriul astfel încât erau practic niște profesioniști fără studii de specialitate, care stăpâneau instrumentele la care cântau cu desăvârșire ca și glasul pe care-l cultivau neîncetat obținând rezultate uimitoare în arta și tehnica lor.

Glasul omenesc fiind cel mai perfecționat instrument muzical lăsat de bunul Dumnezeu, putea reproduce triluri și sunete uimitoare, iar din gura lor ieșeau bucăți melodioase care emoționau deopotrivă auditoriul poporan cât și cel cult, chiar pe cei mai mari muzicieni ai timpului.

Și la Botoșani, și aici mă refer la întreg județul au existat tarafuri renumite de lăutari care au lăsat urme adânci în memoria melomanilor, a oamenilor în general. Profesorul Dumitru Lavric amintește în opera sa de tarafurile lăutărești din târgurile Botoșanilor, Ștefănești, Săveni, Sulița, Frumușica Hârlău etc. Astfel tarafuri de lăutari se află constituite în zona județului Botoșani de prin sec. al XVIII-lea, după cum scria Grigore Poslușnicu în a sa lucrare cu titlul „Istorie a muzicii la români”, apărută în 1928 la editura Cartea Românească.

Astfel tarafurile lui Năstasă cu lăutarii Vasile Zugravu și Vasile Ureche, Ioniță Sărăcuțu – Cobzarul, Neculai Paraschiv, Ionică Didie, Ionică Băietu, Luca, Onofrei, Costică Sebastian, Neculai Lupescu, zis Neculai sau Laie Chiorul, Costache Ciolac, Marița Hriboica etc. Marele Eminescu, ca și mai târziu George Enescu au fost îndrăgostiți de muzica lăutărească, ba mai mult, chiar Eminescu care avea o frumoasă voce de tenor lirico-lejer, cânta adesea vechile și frumoasele cântece lăutărești.

Tot profesorul Lavric afirmă în prefața lucrării „*Cânt pe malul Prutului*”, apărută în anul 2007 la Editura Amiciția Bacău, că târgul Săveni era la rândul său renumit prin tarafurile de lăutari, cărora li s-a dus vestea prin tot județul și nu numai.

Iată că am ajuns la miezul și esența lucrării despre vestiții lăutari de la Săveni.

2. Lăutarii din Săveni

Târgul, ulterior orașul Săveni este o străveche așezare de pe Bașeu ce cuprinde satele Petricani, Chișcăreni, Bodeasa, Sat-Nou. Târg vechi moldovenesc, cu oameni harnici, așezați, agricultori și mici meseriași, peste care s-au așezat de-a lungul vremilor tulburi diverse minorități: evrei, armeni, țigani, ruși mai puțin polonezi, turci ș.a. Evident că și aici oamenii aveau obiceiurile lor: clăcile, tradițiile moștenite

de pe vremea dacilor liberi, aveau cântecele, doinele intonate la nunți, botezuri, înmormântări urmând ciclul firesc ancestral al viețuirii pe aceste meleaguri străvechi.

Lăutarii și-au avut rostul lor în viața comunității din Săveni din cele mai vechi timpuri. La început ei erau localnici moldoveni cum era și firesc. Mai apoi s-au așezat în localitate nomazii țigani cu vechile lor tradiții și obiceiuri. Înzestrați cu auz și calități native pentru muzica vocală și cea instrumentală, țiganii și-au câștigat un loc bine stabilit în comunitate ca lăutari, unii dintre ei devenind adevărați meșteri, intrând în legenda locurilor de adopție. Așa încât tarafurile la început alcătuite din rapsozi localnici români, au devenit cu timpul mixte, îmbogățindu-se în repertoriu, culoare, calitate, diversificându-și gama interpretativă și instrumentală. Oamenii locului veseli, dedați petrecerilor își umpleau puținul timp liber în hanul și dughenele târgului ascultând muzica tarafurilor de lăutari localnici bucurându-și clipa de trecere pe acest pământ cu muzica acestora, uitându-și grijile, nevoile, sărăcia, îndulcindu-și puțin viața chinuită.

Târgul Săvenilor până la venirea și stabilirea evreilor în localitate, era eminamente un târg de agricultori, crescători de animale (oi, vaci, cai) și meseriași (fierari, potcovari, frânghieri, croitori).

Odată cu venirea evreilor a început să se dezvolte o activitate negustorească la început timidă, mai apoi din ce în ce mai dezvoltată. S-au deschis cârciumi care firește și-au găsit și clienții care trebuiau distrați cumva. Astfel lăutarii localnici, ca și cei pripășiți de prin alte locuri s-au aciuat în acele localuri, crășme, bodegi înveselind clientela cu repertoriul lor de cântece bătrânești transmise pe cale orală din generație în generație. Duminicile, acele mici locante erau pline ochi de oameni, care la un pahar de țuică sau de vin ascultau acele cântece de petrecere, de voie bună, uitând pentru moment de greutățile zilnice. A devenit obișnuință ca în crășmele săvinene să cânte tarafurile mai mici sau mai mari de lăutari români, țigani sau mixte.

Repertoriul se îmbogățește și el diversificându-se conform cu dorințele clienților. Au apărut acum adevărate familii și dinastii de lăutari care cu timpul au intrat în legenda locului.

3. Familii de lăutari săvineni

Primii lăutari care au activat în Săveni erau veniți de prin alte părți: Botoșani, Ștefănești etc. Ei cântau ocazional la nunți, petreceri de zile onomastice și zile aniversare, botezuri, și uneori la înmormântări și plecările flăcăilor la cătănie, clăci, hore, hramuri locale etc.

A rămas în memoria oamenilor locului celebrul lăutar Bărbierul din Mândrești. Săveniul, târg patriarhal mai mult legat de evul mediu decât de modernitate, era un loc care atrăgea ca un magnet pe acești "trubaduri" care-și ofereau serviciile muzicale pentru cei câțiva gologani sau câteva pahare de rachiu și stacana de vin, cheflilor localnici.

Prima și cea mai celebră familie de lăutari săvineni a fost renumita familie Nemțeanu. Primul Nemțeanu care apare semnalat în documentele de arhivă de la Săveni este Nae Nemțeanu care adresează în memoriu pe data de 9 aprilie 1923, marelui George Enescu, în calitate de președinte al societății corale din localitate,

prin care-i solicita maestrului permisiunea ca această societate corală să-i poarte celebrul nume „Societatea corală George Enescu”. George Enescu acceptă aceasta, răspunzându-i învățătorului Nae Nemțeanu ca unuia ce „pune mare suflet în această întreprindere culturală” la Săveni. Societatea corală George Enescu a fost cea dintâi alcătuire din nordul Moldovei. Ea își desfășura activitatea în localul Ateneului și Societății Culturale „Platon Ciucă” - cămin cultural organizat în casa Marțaparu, până în 1950, când conform cu noile directive bolșevice devine „Casa de Cultură „ din Săveni. Aici au funcționat formațiile de dansuri populare, coruri și bineînțeles tarafurile de lăutari săvinene ca și ansamblurile de teatru de amatori. În această nouă epocă lăutarii se vedeau „așezați”, într-o nouă formă de organizare și, vrând nevrând trebuiau să participe la spectacolele literar artistice, coregrafice și muzicale plăcute și agreate de noul regim instalat cu forța după 1947, în calitate de „artiști liber profesioniști”. Fiecare avea în afară de asta serviciul său, după care puteau presta în timpul liber pe scena Casei de Cultură, la nunți și alte petreceri ocazionale. În felul acesta arta lor nu a dispărut, trebuind totuși să se adapteze noilor condiții din societatea românească. Dacă în spectacolele oficiale aveau un repertoriu obligatoriu, la petrecerile neoficiale abordau repertoriul știut din moși strămoși, ducând mai departe bogatul tezaur folcloric și lăutăresc spre încântarea auditoriului, care-i răsplătea cu dragostea și bănișorii cuveniți talentului lor pe care-i lipeau de fruntea sau de instrumentele muncii și artei lor: viori, acordeoane, cobze etc.

Lăutarii săvineni au marele merit de a fi dus mai departe tradiția veche a muzicii lăutărești, de voie bună și alean în ciuda vicisitudinilor vieții, în ciuda mersului bolșevic nivelator din societate.

Primul mare lăutar Nemțeanu a fost Dumitru născut la data de 9 august 1887 și decedat la data de 13 septembrie 1968. El și frații săi Ion și Iorgu Nemțeanu erau absolvenți ai Școlii de arte și meserii. Erau cum s-ar spune *artiști școliți cu patalama*. Fiii săi adevărate legende ale muzicii lăutărești săvinene instrumentiști, violoniști renumiți și compozitori de muzică, au fost marii lăutari Dumitru D. Nemțeanu, zis Mitică, născut la 28 octombrie 1920 și decedat la 9 iunie 2002 la Săveni și celebru în oraș Stelian D. Nemțeanu (Stelică), născut la 10 ianuarie 1925 și mort la 15 aprilie 1991 tot la Săveni. Despre aceștia, arta și renumele lor de lăutari se pot scrie tomuri întregi. Ei au intrat în legenda și folclorul local, în memoria oamenilor care i-au cunoscut, a marilor artiști pe care i-au acompaniat pe scena Casei de Cultură din Săveni. Frații Nemțeanu au lăsat posterității și câteva compoziții muzicale cum ar fi: *Hora lui Nemțeanu*, *Hora de la Săveni* (Dumitru Nemțeanu/1977), *Sârba de la Săveni*, *Sârba lui Nemțeanu* (două variante) *Sârbă din bătrâni* (Dumitru Nemțeanu /1977), *Sârba lui Mihai Zamfir* din Aurel Vlaicu, adaptată pentru vioară (D.Nemțeanu), *Bătuță moldovenească*, *Sârba Săvenilor* (D. Nemțeanu /1977), *Hora de la Podriga* cântată de Taraful de la Săveni, compoziții menționate de Constantin Lupu în lucrarea „Folclor muzical instrumental din județul Botoșani” apărută la Editura AXA Botoșani în anul 1998 sub egida Centrului județean al Creației Populare Botoșani și de profesorul Dumitru Lavric în lucrarea „Cânt pe malul Prutului” apărută în octombrie 2007 la Editura Amiciția Bacău. Iată deci o moștenire frumoasă lăsată de acești adevărați artiști populari, lăutari ai plaiurilor săvinene. Frații Nemțeanu erau însă nu doar niște lăutari vestiți în toată zona de nord a

Moldovei, ei au fost și niște oameni de mare caracter, sufletești, săritori la greul semenilor, plini de viață, oameni de omenie și duh. Modești și cumpătați la vorbă ei urau prostia și infatuarea, erau sufletul petrecerilor fără însă a exagera niciodată, fără a se da „în stambă”, ei trăiau pentru muzică, pentru vioară și „versul ei”, erau cu muzica în suflet. Când au trecut în „Ființă” au fost regretați de toată lumea. În foaia locală „Gazeta de Săveni” din anul 2000, profesorul Traian Calancea aduce un frumos omagiu în articolul evocare „Remember Nea Stelică” domnului Stelică Nemțeanu om, violonist, lăutar de mare caracter și trăire sufletească și muzicală. Ani de zile frații Nemțeanu au fost sufletul și motorul celebrului pe vremea aceea taraf de la Săveni.

Această familie nobilă în suflet și spirit a rodit frumos și din trunchiul ei binecuvântat a răsărit soprana de faimă internațională Ecaterina Nemțeanu Zărnescu, născută la Săveni interpretează de operă și lied, dar și culegătoare de folclor din zonă pe care-l adaptează și-l pune pe portativ sub forma unor piese precum: *Un'te duci tu Ghițșor, La poartă la cimitir, Inimă de putregai, Inel de Aur etc.*

Cu o carieră de prestigiu în țară și străinătate, actualmente stabilită în Germania, a interpretat numeroase roluri pe marile scene lirice ale lumii din repertoriul verdian, rossinian, mozartian etc. Această sămânță a familiei Nemțeanu a trecut pragul muzicii „mari” culte, înnobilând numele familiei, neuitând însă rădăcinile muzicii lăutărești, a muzicii populare. Ecaterina Nemțeanu-Zărnescu este una din marile personalități născută la Săveni, uitată din păcate astăzi, ca mulți alții de altfel într-o lume meschină, aplecată spre material, spre demonul banului, consumismului și utilitarismului o lume dominată de lichele, de jigodii politicianiste, meschini și mărginiți, bolnavi la spirit și suflet. Suntem siguri de un lucru: jigodiile momentului vor fi uitate, chiar dacă momentan lasă urme amare, iar marile valori vor dăinui trecerii vremurilor. Așa a fost dintotdeauna și vor fi și de acum înainte. Pigmeii vor dispărea în rușine, mocirlă și uitare, coloșii spiritului se vor înălța asemenea piscurilor de munte în neuitare și nemurire veșnică.

Însă familia Nemțeanu (violoniști) nu a fost din fericire unica familie de lăutari săvinieni. A doua familie de muzicanți lăutari din Săveni a fost familia Catruc.

Familia Catruc este o veche și numeroasă familie în care muzica s-a aflat la ea acasă. Firește muzica lăutărească, transmisă din tată în fiu și din fiu în nepoți. Familia Catruc, *Catriuc* cum le-au spus unii confrăți vine dintr-un cătun sărăcăcios care astăzi ține de orașul Săveni, și anume Satu-Nou care se întinde pe malurile pârâiașului Podriga. Inițial țărani săraci, cu mijloace de trai modeste, ei au fost nevoiți să mai facă și altceva decât cultivarea petecului de pământ de care erau sufletește și materialicește legați. Astfel ei s-au apucat de muzică, de muzica lăutărească învățând meserie pe lângă ȧiganii lăutari din Săveni, ținând cont că nunțile, petrecerile și obiceiurile locului aveau nevoie ca de aer de lăutari. Bunicul din partea tatei, bătrânul Costache Catruc a fost lăutar, meserie pe care a transmis-o fiului Dumitru Catruc, iar acesta a transmis-o mai departe celor doi băieți Ion și Aurel Catruc. Toți au fost acordeoniști (la început armoniști) vestiți pe aceste locuri. Cel mai bun dintre ei a fost Costache Catruc. Nu era nuntă, petrecere, horă, chermeză să nu fie invitat să cânte el și apoi fratele său Dumitru Catruc (Mitică). Ei au fost de altfel artiști liber profesioniști, trăind efectiv toată viața din muzică. Frații

Catruc au cântat ani de zile pe estrada vechiului Restaurant Central din Săveni (care a ars în marele incendiu din decembrie 1977).

Taraful reunit în epocă (anii 70-80) de pe scena vechii Case de cultură din Săveni nu se putea alcătui fără frații Catruc, ca și fără frații Nemțeanu. Ei au fost legende ale muzicii lăutărești locale. Acest taraf a întreprins numeroase turnee în județ, în țară și peste hotare culegând pe lângă ropote de aplauze și numeroase premii. Calitatea lui era incontestabilă. Frații Catruc au pregătit numeroși tineri aspiranți la tehnica acordeonului inițiindu-i în tainele cestui instrument. Cel mai bun dintre ei s-a dovedit a fi fostul meu coleg Viorel Sandu, din păcate dispărut tragic în urma unui act suicidal în anul 2004.

Tradiția familiei Catruc a fost dusă mai departe de către nepoți: Ilie (Luță) Catruc care încă activează și fratele lui Luță, Lică (cizmar de profesie) toboșar baterist; Stelică Catruc (dulgher) acordeonist. Un mare acordeonist, fiul altui Ilie, bătrânul care încă uimește la peste 80 de ani cu tehnica sa în ale acordeonului. Această familie Catruc s-a ridicat de jos și printr-o muncă asiduă și-a făcut un nume și un renume în urbea Săveniului și nu numai, prin muzica lăutărească interpretată cu har și cu dragoste de meserie. Ei au rămas în legenda locului ca și familia Nemțeanu, drept lăutari vestiți, iubiți și căutați de oameni, iar în cadrul tarafului de la Săveni, drept adevărați profesioniști în domeniul muzicii lăutărești, de petrecere, populare, de estradă. Cei mai în vârstă își amintesc cu nostalgie și plăcere de serile când la Restaurantul Central sau la Grădina de vară evoluau la acordeon frații lăutari Catruc.

4. Alți lăutari vestiți la Săveni

Numărul lor a fost relativ mare, multe nume de lăutari înscriindu-se în pomelnicul genului. Ei au fost instrumentiști (acordeoniști cei mai mulți), dar și interpreți vocali.

O înșiruire (totuși incompletă) se impune astfel: Ion Sandu, bunicul doamnei Cornelia Ciobanu – născută Sandu din satul Chișcăreni, Costică Sandu (tatăl lui Viorel Sandu), acordeonist din Petricani, Costel Scripniciuc, mare acordeonist răpus din păcate de boală la doar 32 de ani, Costache Ghiorghiu, tot acordeonist, Mihai Chilărescu, în prezent profesor, absolvent al Conservatorului din București, acordeonist și organist, cu frumoase rezultate pe tărâm interpretativ și pedagogic, Ionuț Iftimie, clarinetist, profesor de muzică renumit, omul cu cele mai multe premii obținute la nivel național de către elevii săi la concursurile de canto popular.

Ariston Marcu, un virtuoz al tobelor, care ani de zile a încântat publicul nunților și spectacolelor cu magia artei sale interpretative. Un mare lăutar a fost Costache Badurlă, țigan contrabasist, figură exotica și pitorească perceput ca un fel de Jean Constantin al Săveniului, acesta fiind autorul *Sârbei lui Badurlă*.

Apar apoi pe firmament mai tinerii Bogdan și Alexandra Plamadă (nepoții lui Costache Ghiorghiu), soliști vocali, iar el și instrumentist (orga electronică). Ovidiu Romașcanu (chitară și vocal), pe lângă muzica folk a interpretat ocazional și muzică lăutărească.

Fără îndoială, lista nu este completă, unii dintre ei dispărând din viața muzicală a

Săveniului prea devreme – prin moarte sau schimbarea domiciliului în alte localități din țară. De asemenea unii, precum celebrul lăutar flautist „Bărbierul” a

cântat un timp la Săveni el fiind dintr-o altă localitate. Ca și el mulți alții (cobzari) au cântat temporar la Săveni.

5. Concluzii

Lăutarii din Săveni au lăsat o amprentă de neuitat în viața culturală săvineană și în memoria locului. În epoca modernă, perioada interbelică, postbelică, până în anii noștri, acești virtuozii populari, foarte îndrăgiți de publicul iubitor de distracții ocazionale sau organizate au însoțit toate evenimentele importante ale cetății: nunți, cumetrii, înmormântări, chermeze, hore, evenimente culturale organizate cu ocazia diferitelor zile de sărbătoare laice, 1 Mai, 23 August, 30 Decembrie, zilele diferitelor bresle, sau a unor sărbători mari bisericești: Crăciun, Paști, zile ale sfinților, obiceiuri populare etc. Nelipsiții lăutari însoțeau mereu colindătorii de Crăciun, sau de Anul Nou, bandele, căiuții, mascații, plugușorul și sorcova. Erau primiți cu drag în casele gospodarilor locali, cântau la zilele de naștere ai unor membri ai comunității locale, însoțeau „poporul” săvinean de la scâncetele din leagăn până la tânguirea și jalea ultimei călătorii spre lumea „dreptilor” în împărăția lui Dumnezeu. Ei au rămas în amintirea oamenilor locului, în folclorul local și au intrat în legendă.

Unii dintre ei, așa cum am menționat în lucrare au fost și compozitori. Taraful de lăutari săvineni condus cu mare pricepere și profesionalism de neuitații profesori Dumitru Onofrei și mai apoi de Ionel Savitescu, ambii virtuozii violoniști, au încântat zeci de ani publicul săvinean și nu numai în spectacole de neuitat pe scenele căminelor culturale, a caselor de cultură, grădinilor de vară, teatrelor, estradelor restaurantelor cu un repertoriu bogat, divers, ales. Tot ei, acești lăutari au acompaniat mari soliști de muzică populară și ușoară care s-au perindat de-a lungul anilor în spectacole pe scena casei de Cultură de la Săveni, smulgând admirația acestora și ropote nesfârșite de aplauze.

În încheiere trebuie spus că acești lăutari au făcut parte integrantă din viața (și numai culturală) a cetății săvineane lăsând o urmă de neșters în memoria oamenilor iubitori de muzică, voce bună, de frumos. Familia Nemțeanu, lăutari renumiți, legendari la Săveni, familia Catruc, virtuozii de neegalat în ale acordeonului, toți ceilalți de-a lungul anilor au îndulcit și au mângâiat viața și auzul oamenilor din Săveni.

Tuturor le este dedicată această lucrare care se vrea un modest omagiu al subsemnatului.

Bibliografie:

1. Brâncuși Petre, *Istoria muzicii românești*, Editura Muzicală, 1969;
2. Lupu Constantin, *Folclor muzical instrumental din județul Botoșani*, Editura Centrul Județean al Creației Populare Botoșani, 1998;
3. *Cânt pe malul Prutului*, Editura Amiciția Bacău, 2007.

ANEXE

Frații Stelică și Dumitru Nemțeanu – lăutari renumiți din Săveni

Tarafuri renumite din Săveni